

TOMÁŠ

HRÁČI

UKÁZKA

PDF

UKÁZKA

PDF

Kde sakra je?“ zamumlal si pro sebe Jiří. Seděl poskládaný v křoví vedle cesty. Očima stále prohledával cestu. Jenže ta byla prázdná jako jeho váček na peníze, a to bylo něco, co ho popuzovalo.

Vybral si místo s dobrým rozhledem. Pokud pohled na pustý úvoz můžeme považovat za dobrý. Na jednu stranu se udusaná kupecká stezka vinula bludištěm polí, která byla holá po sklizni a orbě, takže by si jistě všiml jakékoliv příchozí postavy zdaleka. Na druhou stranu byl prudký krpál dolů a pak delší rovinka údolím a pak se vše ztratilo v zelenavém prstenci stromů.

Tahle strana ho zajímala nejvíc. Kdo tudy půjde, bude se muset vyplahočit do kopce a bude pěkně zadýchaný a utahaný a myšlenkami bude jistě bloudit kdesi daleko od skutečnosti, že Jiří ho z křoví pečlivě sleduje.

Chvíli se tak kontemplativně oddával čistému felení a sledoval hypnoticky kmitavý let hmyzu kolem. Lecky chytat nezkoušel, protože nevěděl, co by s chycenými lecky měl dělat - a pak, chytání leků je příliš namahavé.

Najednou si uvědomil, že dole na cestě se pohybuje něco většího než hmyz natož lelek.

Bylo to tak, šel tam chlapík podle oblečení buď nějaký šlechtic, nebo aspoň bohatý měšťan. Na začátku prudkého kopce sesedl z koně, aby mu ulehčil, a noha nohu mine se ploužil nahoru k místu, kde seděl Jiří.

Jde mi zakázka! Usmál se Jiří. Do pravačky vzal svůj malchus, který vypadal, že je původně zamýšlený na

zabíjení vorvaňů, a přikrčil se za stromem, aby ho člověk přicházející zespod nemohl vidět.

Když ten chlapík vyšel až nahoru, funěl jako parní stroj, kdyby v té době už byl vynalezený parní stroj, a už už se chystal nasednout do sedla. Na to Jiří čekal.

Několika skoky se ocitl až u něj a napřáhnul zbraň k smrtící ráně. Ale na jeho bleskový atak první zareagoval kůň, vzepjal se na zadní, a pak se vyřítil odtud pryč.

Cestou setřásl velký vak, který nejspíš jen visel na hrušce sedla.

Chlapík, na kterého Jiří útočil, ztratil rovnováhu, zakymácel se a zřítíl se do prachu.

Jiří přes něj jen přeletěl a rozplácnul se do škarpy vedle.

Oba ale hned zas vyskočili jako elektrizovaní.

Jen kůň už tou dobou byl někde pryč a uháněl po cestě mezi poli.

Jiří se znovu hnal na chlápka.

Ale ten viditelně také nebyl žádný jeliman a stihl tasit svou dýku a první útok odrazil. „Zlato nemam, dostaneš železo!“ křikl na Jiřího.

Pod nebem měnícím se z kobaltové modré do šedí se šedivé stáli bývalý žoldněř Jiří a postarší, řekněme, šlechtic.

V dálce od všeho, kde jediným svědkem jejich souboje byl poryv větru a tiché šelesty letitých stromů.

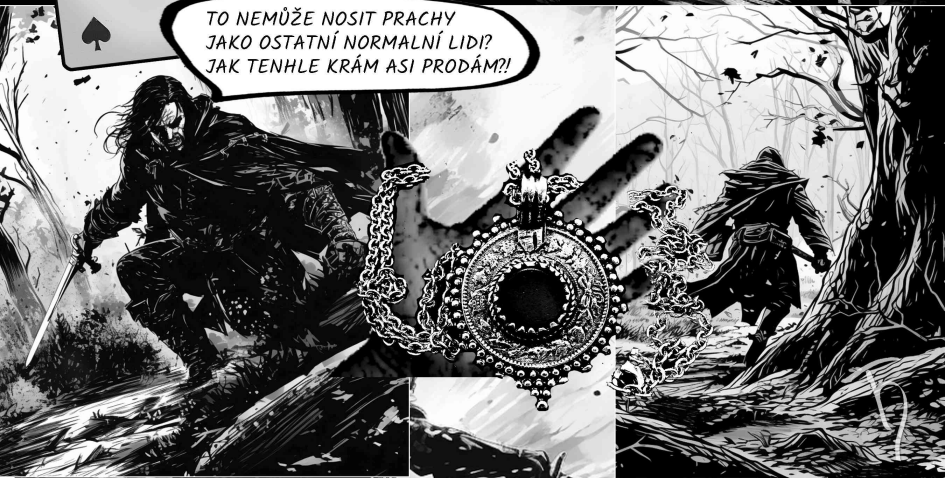
ZÁKAZNÍK!

KTERÝ PEKLO
TĚ PŘINESLO?

TO NEMŮŽE NOSIT PRACHY
JAKO OSTATNÍ NORMALNÍ LIDI?
JAK TENHLE KRÁM ASI PRODÁM?!

Kývla a odešla z místnosti, zatímco správce se vrátil k práci, jako by se nic nestalo.

Jen chvilku poté ho vyrušil pacholek s dotazem: „Je tu nějaký chlap a prý ti něco nese.“

Správce se podívil, ale jestli mu někdo něco nese, proč ne.

Vešel Jiří a správce si zvědavě prohlédl, jestli je to skutečně ten nelida, protože o něm zdá se leccos slyšel. Asi je, řekl si.

Ale když už byl tady, zkusil to.

„Pane správče, získal jsem takovej malej poklad a říkal jsem si, že komu jinému to nabídnout, než tobě,“ začal Jiří a hledal ta správná slova. „Tahle kniha... je to taková... rodinná památka, víš? Ale... co já budu dělat s tak vzácným manuskriptem. Nehodila by se do sbírky právě tobě?“

Správce na knihu pohlédl. Byla to stará, opotřebovaná bichlička, která vypadala, že už nejlépe poslouží jako podpěra pod kulhající stůl.

Pochopil, že pro Jiřího to bylo něco, co by mu mohlo přinést nějaké ty mince a historku o dědictví není třeba rozebírat.

Správce měl výraz krokodýla prohlízejícího si ovci na břehu, jestli je dost vypasená, aby mu stálo za to se po ní vrhat. Jeho obličej, který by nejspíš vyvolal úzkost i u odolného betonového sloupu, napovídal, že pokud byste s ním chtěli strávit večer, měli byste si raději přečíst Uživatelskou příručku k jednání s nosorožcem a

zkontrolovat kapitolu „Co nedělat, pokud nechcete skončit jako Svatý Vavřinec ugrilovaný zaživa na roštu.“

Navíc, pokud byste se ho pokusili požádat o půjčení, měli byste se připravit na výraz, který by mohl přinutit k ústupu i černou díru.

Kláře zasvítily oči: „Žije?!“

„Bude to kus práce ho oživit. Jenže nevím, jak ho přestěhovat. Jak tě s ním uvidí Velká rada, bude průser a zabavěj ti ho.“

Klára je s tím hned hotová „Uděláme ty výpočty přímo tam!“

Vešla šéfka Judita. Měla také bílý plášť, v kapsách udělatka, do kterých vedou různé kablíky. A také ji čelo zdobily velké původně airsoftové brýle jako stavovský atribut.

Klára sebou trhla a začla měnit vzorek v mikroskopu.

„Jak ti to vychází?“ zeptala se Judita .

„Plodnost nepotvrzená, ale nemám kontrastní látky. Měli by je přivést s tou objednávkou večer,“ odpověděla Klára.

Judita se na Jiřího podívala ne-li nepřátelsky, tak rozhodně nepřívětivě.

„Něco máš?“ zeptala se příkře.

Jiří se tajemně usmál a Klára využila příležitosti, kdy byla Judita zaměstnána s Jiřím, a sklízela některé věci ze stolu do stojánku plného zkumavek plných různě barevného prášku a současně si připravovala jiné preparáty k dalšímu zkoumání.

„Vždycky něco mam,“ odpověděl Jiří s úsměvem prodejce plazmových vysavačů.

„Si nedáš pokoj! Zas nám chceš střelit nákej křáp, co?“

Jiří se bránil: „Dovez sem nějaký kontejnery, v jednom opuštěném hnízdě měli vzorky. Docela starý.“

Judita se zamračila a zavrtěla hlavou: „To říkám. Kouknu na to pak!“

„A co za to?“ snažil se nahodit udici Jiří.

„Až se podívám, řeknu ti“

„A záloha by nebyla?“

„Ne!“ odsekla Judita .

Vzteklý Jiří se zamračil a bez dalšího slova se otočil a s dusotem těžkých bot opustil místnost. Jeho odchod jen zesílil pocit napětí, který visel ve vzduchu.

Zbyla po něm jen prázdnota a ticho, jen občas narušené ševlením větví za okny, jak si povídaly se svými tajemstvími.

Světlo se pomalu vzdávalo své denní vlády, a místnost tak zalévaly jen sice elegantní, ale nečetné paprsky měděně oranžového světla zapadajícího slunce.

Prostupovalo skrz okenní tabule, jako by se snažilo do místnosti vpravit poslední zbytky dne předtím, než přenechá scénu noci.

JE TO OPUŠTĚNÝ,
NIKDO ŽIVĚJ!

UDRŽME SI JE
OD TĚLA!

SEREM NA NÁKLAD
A PADÁME, TAKHLE
TU BRZO VŠICHNI
ZAŘVEM!

KLIDNĚ ŘVI,
HLAVNĚ PŘI TOM
STŘÍLEJ, VOLE!

NAKLÁDEJTE RYCHLE,
DLOUHO TO NEUDRŽÍME!

NA AUTA, ODJEZD! DRŽTE
PERIMETRY, SOU VŠUDE!

Vlezlé studené vlhko se dralo až do kostí při každém nádechu. Ticho lesa jen občas přerušilo tiché vrzání a skřípání kovových zařízení a strojů, které obyvatelé základny úspěšně udržovali v chodu.

Josef a Tonda opravovali čerpadlo, které je nezbytné pro zachování života v Hnízdě.

Snažili se roztočit kliku a nastartovat, ale vždycky se to se skřípotem seklo. Ondřej, je tiše a bez jakéhokoli komentáře pozoroval.

Tonda se k němu otočil s frustrací v hlase.

„Prostě to nejde, no... laborka musí udělat nějaký filtr, prostě to netáhne.“

Ondřej se na ně zvědavě kouknul a říkal: „To vysvětlí šéfce, cisterny budou za chvíli prázdný.“

Josef už věděl že bez zlepšení situace bude pro základnu těžké přežít. „Uzavřenej okruh, to je naše jediná šance. Tenhle krám už to z té hloubky nevytáhne.“

Sedli si a oddechovali, zatímco si uvědomovali, že situace se zhoršuje a hledání řešení bude nutné.

Tonda si vzdychl a zatesknul „Zlatá Sibiř!“

Nálada byla tíživá, hluboké a nepřátelské lesy byly tiché a pustina zamořená. Jak se na postapokalyptickou budoucnost sluší.

„Haj, víš jak sme to u tý chaty tahali z vryčky kýbrom! Co ty na takovej plán?“

„Jenže to nebyl plán,“ odporoval Ondřej, „Tam orgové prostě posrali vodvoz cisterny.“

Josef zabručel: „A tady je to plán?“

„Tady nevyrazíš do vesnice za mužikama,“ kategorizoval Ondřej tenhle nápad jako pitomost. „Tady je zamořená pustina ...du se zeptat na ten filtr.“

V areálu laborek seděla Judita na židli vedle stolu. V jedné ruce držela špinavou gázu a v druhé předstírala, že aplikuje injekci stříkačkou bez jehly.

„Kdyby se to horšilo, přid'!“ řekla pacientovi s úsměvem, zatímco si utírala ruce do naditých náprsních kapsiček.

Najednou vešel Ondřej a rovnou začal vysvětlovat, proč přišel. „S tou vodou je to blbý, potřebujeme, abyste vyrobili nákej filtr,“ řekl s vážnou tváří.

Judita se na něj podívala s nechápavým výrazem. „Filtr?“ zeptala se.

„Musíme udělat uzavřenej okruh,“ pokračoval Ondřej.

„My potřebujeme léky. Antibiotika jsou na dně a potřebujeme materiál pro laborku,“ přidala se Klára.

„Má to do večera přijet,“ dodal jí Ondřej naději.

„A pak z úřadu pro plánování výzkumu chtěj závěrečnou zprávu toho jejich nesmyslu,“ postěžovala si Klára.

„Tu budeš mít hned,“ věděl si rady. „Napiš Hovno, prdel, sračka. To je dohromady dvacet znaků. Pak si napiš skript, kterej to rozkopíruje deset tisíckrát, čímž získáš potřebnej objem dvěstě tisíc znaků. A aby to vypadalo líp, nech každej znak posunout o počet pozic, který sou vzdálený od začátku textu. Dostaneš text, kterej bude stejně brutální šifra jako Voynichův rukopis. Napiš do úvodu, že text by byl nebezpečnej, kdyby se dostal do ruky nepovolanej, že jsi ho rači zašifrovala, ale oni to určitě zvládnou stejně dobře jako tvý minulé texty. Myslim, že na příští tři tisíce let od nich budeš mít pokoj.“

„Počkej, to nemůže projít.“ odporovala mu.

„Když prošla diplomka Marka Bendy, nebudeš mít problém,“ mávnul bohorovně rukou.

V tu chvíli vešel Jiří a táhl s sebou dvě bedny. Přes rachot a praskání dřeva na zemi ho bylo sotva slyšet. „Nesu ten poklad!“

Judita ho ignorovala a otočila se na Ondřeje „Někomu to zadám ...filtr. Jestli na to šéfové uvolněj materiál.“

Ondřej si nevšímal její pochybnosti „Dí!“

Jiří zatím otevřel své bedny a Judita nakonec s nedůvěrou nakoukla. „To říkám, si byl línej to vodtáhnout na smeták, tak to chceš narvat nám.“

Když oba odešli, pustila se Klára do Judity „Hele, tam možná sou věci, který jsou pro výzkum nezbytný.“

„Jestli je to pro tebe nezbytný, tak si otevři vetešnictví a neříkej tomu laboratoř!“

Klára na Juditu vrhla ledový pohled.

„Žárlíš,“ prohlásila. „Jenom proto, že Jiří podporuje mojí práci a ne tu tvou.“

„Žárlím? Kvůli Jiřímu? Asi jako na pohrabáč u kamen,“ zasmála se suše Judita.

„Jakej pohrabáč? Co si to dovoluješ? Že tě jmenovali šéfkou neznámá, že si na mě budeš votvírat držku!“

„Nevšimla sem si, že bys něco vyzkoumala,“ pokrčila Judita rameny. „Myslim, že tě přeřadím na uklízečku!“

Malé náměstí hnízda bylo osvětlenou oázou uprostřed oceánu to černá kalené ocelové tmy. Tam venku se vše živé schovalo a ticho jen zřídka narušil hluk pádu žaludu nebo hrozivým vrčením šelem, co se skrývaly v blízkém lese a v noci stále drzeji přicházely blíž a blíž k hnízdu a potulovaly se mlsně kolem něj. Večer v okolních lesích vládne divoká zbeř, to všichni ví.

U ohně se shromáždila skupina lidí. Stíny jejich těl se třásly na zemi ve svitu plamenů a mezi nimi kolovala láhev, na jejíž etiketě se blyštěla slova „plutoniový zabiják.“

Jiří s nahořklým šklebem na rtech opustil úkryt budovy a vstoupil do kruhu u ohně.

Přidal se k ostatním.

„Držgrešle lakomá...“ zabručel spíš pro sebe, když si sundal svou otlučenou helmu.

Ostatní se zasmáli a rádi by rozpoutali živou debatu na téma lakomé držgrešle, protože o Juditě si své myslel asi leckdo.

V tom však vzdáleně začlo hučet hrozivé vrčení šelem trochu intenzivněji než dosud.

Martin okamžitě ztichl a napnul sluch a gestem tišil i všechny ostatní: „Sou tam mrchy. Dneska řvou jak zběsilý,“ řekl s vážným výrazem a zadíval se přes obrané zdi hnízda směrem do temnoty lesa.

Všichni ostatní se nechali unést a do tmy upřeli pohled také.

Rikka vyzvídala: „A myslíš tam venku nebo tam uvnitř?“ a hodila okem ke vchodu do laborek, odkud zněla poněkud hlasitá názorová výměna mezi Juditou a Klárou.

Jiří to ale ignoroval a potvrdil Martinovu obavu „Dneska si zase dávaj sraz ňák blízko.“

Jeho slova však náhle přerušila vzdálená střelba.

Všichni vyskočili, jako kdyby stříleli na ně.

„Konvoj!“ zvolal Ondřej.

Odněkud se rozezněla siréna.

Konec večerní pohody. Po základně začal cvrkot.

Z budov vybíhali další lidé.

Všichni ozbrojeni - buď strašidelně vypadajícími blasty, nebo - a většinou současně - různými sekáči, mačetami a dalšími podomácku udělanými chladnými zbraněmi.

Někdo v helmě s různými chrániči, někdo jen tak v potrhaných maskáčích.

Všechno bylo připravené na to, aby se ubránili před případným útokem.

Ale o obraně tu není řeč.

Řeč je o výpadu, který má ochránit konvoj, který se někde zpozdlil na cestě do hnízda a teď se v lesích brání přepadení těch nočních bestii.

Chystala se útočná ozbrojená mise na pomoc konvoji.

Prostorem zaduněl rachot motorů.

Mezi budovy vjela trojice pitoreskních vozidel.

Holé rámy, divná kola, strašidelné ochranné konstrukce, bodce či vpředu radlice, šestnáctilitrové motory z tanku.

Bojovníci na ně naskákali a obsypali je jak roj komárů.

Nedělali to poprvé.

Sbíhali se další a další lidé, aby podpořili své spolubojovníky.

Někteří byli plní naděje a odhodlání, zatímco jiní měli viditelnou obavu a byli napjatí. A byla mezi nimi i Klára, Martina a Judita a další personál výzkumáku.

Jedna dívka volala prosebně: „Dejte na sebe pozor!“ a oslovený bojovník jí gestem ukázal, že to mají pod kontrolou.

Rozpálily se reflektory na autech i v rukách některých bojovníků. Ostře bílé jazyky světla z čelovek, aut i zbraní prořezávaly postupující tmu a osvětlovaly každý detail okolí. Vzduch byl plný pachu benzínu a výfukových plynů z vozidel, smíchaný s vůní nahřátého plastu blasterů.

Několik ozbrojenců otevřelo obrovskou plechovou bránu osvětlenou jak to jen jde.

Motory aut se rozeřvaly naplno a hlídka se pohnula. Nakonec se rozjela a rychlostí blesku zmizela za plechovou bránou, když opouštěla tak základnu ve vyšponovaném napětí.

Ze stínů brány se vyloupnula trojice strojů na kolech. Světla nad branou se prudce rozblíkala a vrhala pruhy světla do hlubin lesa, který se rozprostíral před nimi.

Jako divoká zvířata se stroje rozběhly po tom, co kdysi bylo silnicí. Drsný terén nutil všechny na palubě se pevně držet.

Vojáci byli jako na trní a snažili se neztratit ze zřetele nepřátelské stíny, které mohly číhat kdekoli v divočině kolem, která na ně zívala jako pochmurná černá díra.

Ti, kteří měli v ruce vojenské svítilny, prořezávali okolní tmu kužely jejich paprsků a pečlivě prohledávali okolí.

Rozbitá panelovka se klikatila obklopená neprostupnými stěny stromů.

Ve stínech se občas objevily nějaké zvláštní pohyby - záblesky nejasného běhu postav, které okamžitě zmizely zpět do tmy.

A před nimi se hřbety betonových panelů klubaly z hlubin černoty, která je okamžitě pohltila zpět, jakmile se vozidla dostala na druhou stranu.

Projížděli noční krajinou jak lodě v temné mlze.

Drncalo to a jejich vehikly skákaly po nerovné cestě jako stádo rozběsněných kozlů.

Každý se držel jak nejlépe uměli a svíral v ruce trubku rámu a sledovali noční tmu.

Očima prohledávali blízké okolí silnice v očekávání nepřátelské smečky, praještěra nebo nějaké zdivočelé odložené hračky.

Občas tam zahlédli nějaký pohyb, rychlý myšlenka jaderného vědce.

JE TO OPUŠTĚNÝ,
NIKDO ŽIVĚJ!

UDRŽME SI JE
OD TĚLA!

SEREM NA NÁKLAD
A PADÁME, TAKHLE
TU BRZO VŠICHNI
ZAŘVEM!

KLIDNĚ ŘVI,
HLAVNĚ PŘI TOM
STŘÍLEJ, VOLE!

NAKLÁDEJTE RYCHLE,
DLOUHO TO NEUDRŽÍME!

NA AUTA, ODJEZD! DRŽTE
PERIMETRY, SOU VŠUDE!

„Je jich tam ňák kurevsky moc!“ křičel jeden z těch neohrožených válečníků tak nahlas, aby přebil kravál způsobený jízdou. „Měli bysme zkusit bejt nenápadný!“

Jiří byl zamračený „To není dobrý. To je celý ňáký divný“ myslel si při tom.

Konvoj našli na křižovatce v horském údolí, ani ne tak daleko od jejich hnízda. Dorazili na místo, kde se silnice rozšiřovala coby němý svědek nedávného chaosu.

V tomhle krajinném amfiteátru, osvětleného slabým světlem měsíce, stálo uprostřed cesty několik opuštěných nákladáků. Jejich motory ještě běžely, jako by je právě teď někdo opustil.

Jejich jízdu ukončil zával z poražených kmenů stromů přes cestu.

Na druhé straně byl obchodní konvoj, nyní mrtvý a nehybný.

Zastavili a rychle zaujali obranné pozice, zatímco Ondřej, Jiří a několik dalších se proběhli kolem nich a hledali, kde je posádka konvoje.

Nikde se neobjevil ani stín přeživších ani nebo mrtvých.

Celé to místo bylo tak mrtvé, jako by ho právě navštívila smrt sama.

TO JE SKVĚLÉ ALFO, TAKŽE
TO MÁŠ ULOŽENÉ?

PŘESTAŇ SE VYBAVOVAT
S TÍM SENILEM A POĎ MI POMOCT!

SI ŘÍKAL, ŽE JE
TO TU ČISTÝ!

JAK SI PŘESNĚ
MYSLEL TO "DROBNÝ"?

TAKY JO, AŽ NA
DROBNÝ VYJÍMKY

Jenže k čichovým buňkám, které ještě neodumřely, donesl závan vzduchu pach známý z pavilonu šelem v ZOO. Z dálky se ozvaly tlumené kroky a šramot.

Pochopila, že nejsou sami.

„Někdo tady je!“ sykla téměř neslyšně na Jiřího a pevně sevřela blaster.

Jiří švihem ze zad stáhl své dvě mačety.

Klára slyšela své vlastní srdce tlouct v hrudi.

Nervozita se jí dostávala do celého těla. Jiří upřeně zíral do tmy.

A poté jako blesk z temnot se do kužele světla, který vytvářela Klářina svítlna, vrhly obrovské stíny. Prostor se naplnil naplnil rachotem a světelnými záblesky Klářina blasteru.

Každý výstřel svým zábleskem odhalil bestie, které se po nich sáply. Prudké rány a výbuchy nábojů blasteru vytvářely zvukovou kulisu, která se nesla temným podzemím.

Jiří mačetou odrážel všechno, co se příliš přiblížilo. Jeho zbraně tančily v temnotě a jako sekačky na trávu rozsevaly smrt.

Tu a tam vzduchem prolétl i nějaký kus masa z útočících vetřelců a pak mlaskavě dopadl na zem. Do toho zněl nelidský řev útočících mutantů.

Klára a Jiří spěchali po opuštěných ruinách zpět. Klára byla z toho spěchu nešťastná. S těžkým srdcem, musela opustit svůj právě probíhající výzkum na neuropočítači. To byl její sen, její naděje pro nový začátek, klíč k vytvoření nového světa z popela toho starého.

Ale musela to přerušit. Smutně koukala, když se otočila a následovala Jiřího.

Ten je jako neochvějný vůdce vedl zpět po opuštěné lesní pěšině skrz divočinu, která kdysi bývala městem. Než ho smetla tlaková vlna kobaltové bomby.

Les vypadal strašidelně. Většina lidí vnímá temný les strašidelně. Kromě vlkodlaků. Ale Jiří s Klárou nebyli vlkodlaci, ale až moc obyčejní lidé.

Tu a tam se tmou snášelo listí a spolu chladným větrem dokončovalo přeměnu lesa v tajemnou a strašidelnou krajinu. Tam ve stínu všude můžou být Oni.

Hluboký, temný zvuk vytí se ozval z hlubin lesa, a oba věděli, že jsou pronásledováni.

Klára si na okamžik zastavila, aby se podívala zpět, a viděla je. Stíny se pohybovaly mezi stromy a rychle se blížily.

Rozběhli se lesem jako dva blesky, vědomi si, že jejich jedinou nadějí na přežití je něco jako šokantní zázrak, nebo možná nečekaná nadpřirozená schopnost, kterou v sobě zatím neobjevili.

**ODŘÍZLI NÁM
CESTU!!!**

KDYŽ JDOU LIDI VEN,
MAJ SE VČAS VRÁTIT!!

KDYŽ JDOU LIDI VEN, MAJ
MÍT HLAVNĚ DOST NÁBOJŮ.

V předsíni na zem žuchl naditý batoh. A vedle spacák. A vedle další batoh.

Tady to nebyly zdaleka jediné věci takhle pohozené hned za dveřmi. Barikáda vzdáleně připomínala bednění u brány proti mutantům.

Někteří lidé, kdyby po návratu z víkendu našli svůj byt v podobném stavu, by se lekli, že tu určitě řádila jedna až dvě bandy bytařů v sérii po sobě. Ale Ondřeje s Klárou to nepřekvapilo. To byl standardní stav. Možná tu bandu bytařů měli pozvat, chaos mohli jedině zmírnit.

„Mam hlad,“ Ondřej se rozhlédl po místnosti.

Klára se zasmála a odpověděla: „Můžeš si upéct chycený potkany.“

Ondřej se přesunul do kuchyně a začal prohlížet lednici. Pak se naklonil ke středové polici a čichal. „Hele, my sme tu nechali ty lasagne!“ vykřikl se stejným nadšením, jako by našel neuropočítač.

„Eště žijou? ...vlastně neožily už?“ vyslovila Klára obavu.

Ondřej k nim znovu čichl „Žádná identifikovatelná kultura tu nestihla vzniknout,“ poznamenal. „Zkusim jim zadat kontrolní výpočet.“

Pak je z hrnce vydoloval na talíře a první z nich strkal do mikrovlnky „Doufám, že mě nepokoušou!“

V koupelně zatím klapla pračka a Klára do ní ládovala hromadu tmavého oblečení, které prošlo postapo realitou.

Potom se svlékla a vešla do sprchy a labužnický se sprchovala v proudu horké vody než úplně zmizela v páře, která vyplnila koupelnu.

Užívala si každý okamžik.

V bytě vládla rozmarná pohoda, kterou podtrhovalo tlumené světlo a vůně svíček a v pozadí byly slyšet zvuky sprchy, kde se právě nacházela Klára.

Zvuky vody se mísil se zvuky z kuchyně, kde se Ondřej snažil na talířích vyzdobit do esteticky přijatelné podoby zbytky lasagní, které zatím připomínaly spíš chciplý neuropočítač.

Než Klára opustila svojí nekonečnou sprchu, Ondřej se už proháněl po internetu a večerel.

Klára přišla zabalená nedbale v ručníku a zkusila otočit proud hmoty, která se při jejím odjezdu vyvalila z obrovské skříně, jejíž rozevřené dveře teď zívaly do pokoje jako chřtán nějaké secesní obludy.

Když hromadu obhlédla, došla k názoru, že přerovnávat to nemá smysl. Prostě to jen nahrne dovnitř a pak rychle zabouchne dveře, než to všechno zase zkusí skočit ven, aby ji to zavalilo. Když dveře natlačila do zavřeného stavu, ještě opatrně vyzkoušela, jestli hromada není silnější a nezaútočí na ni.

Ale naštěstí skříň už měla něco za sebou, dveře už neseděly v pantech ideálně a musely se zavřít s překonáním nadkritické míry tření, která zatím byla vzdorovitější než neklidná hromada věcí uvnitř.

„Je tam něco zajímavýho?“ vyzvídala při tom.

V baru Propast byl bengál jako když v pekle vyhlásí úklid. Místností otrásalo tuc tuc tuc, že i stolům se pletly nohy. Tady se nemíchaly vůně tabáku, alkoholu a potu ožralých toreadorů. Tady smrděli vykouření, vyhulení a vychlastaní tanečníci, kteří přišli z nějakého komparzu.

Bylo zakouřeno, že nebylo vidět na krok, a přítmí tomu moc nepřidalo. Dým byl tak intenzivní, že by se dal porcovat a prodávat, ani tanková dýmovnice neumí takový. Dál než na metr, natož k sousednímu stolu, nikdo nedohlédl. Matné záblesky barevného světla to korunovaly a řezaly prostor do úplně jiných tvarů než si o sobě předměty tady přebývající myslely.

Nescházeli se tu lidi mimo zákon, ale především to byl sraz bytostí mimo tuhle galaxii, protože tak velký kravál by se do naší galaxie nevešel.

U stropu se líně a úplně mimo rytmus otáčel velký předpotopní ventilátor, který nejspíš pamatoval vznik vesmíru a rotoval ještě setrvačností z velkého třesku.

Klára tlačila Honzu davem do prosklených dveří s nápisem Salonek.

V salonku nezněla tuctucárna tak dunivě. Pokles hladiny zvuku ze sto šedesáti na sto dvacet decibelů je totiž vždycky citelný. A možná také ti, kdo došli až sem, stačili přijít o sluch už vpředu, takže podlehli pocitu uspokojení, že zde je možný život a přežijí i jiné organismy než želvušky a zelenomodré řasy.

Jiří, Judita a další hosté seděli pohodlně v salonku zahaleném do dýmu z velké vodnice, kterou si předávali a valili z ní další a další aromatizovaná oblaka.

A chvíli bylo ticho.

Teda krom těch mozek trhajících decibelů zvenčí.

Viditelnou prostorovou disproporcí mezi objemem věci a vnějšími rozměry skříně vysvětloval fakt, že vnitřek skříně se nalézal v nějaké jiné dimenzi s úplně odlišnou definicí rozměrů a objemu.

„Někam deš?“

Klára se na něj podívala a odpověděla jako by to bylo něco naprosto běžného: „Jo, hraju tu Sít!“

Ondřej zvedl obočí a zeptal se: „I dneska? Ti z toho nejebe?“

Klára přestala hrabat ve věcech a postavila se před něj. „Jasně,“ byla překvapená, že jemu to jasné není.

Ondřej povytáhl obočí „Aha. Už se stalo.“

Na hromádku oblečení pak přistála pistole, plynová maska a pár doplňků, které se tak obvykle nosí, když člověk vyráží do města.

Ondřej probíhající smršť vzal na vědomí. „Jo, vidíš, já pojedu příští tejden na tu konferenci do Mnichova. Nechceš ject se mnou? Že bysme to spojili s malým vejletem? Orazili a byli chvíli spolu. Teda jestli ti daj dovolenou...“

MY SME TAK
ROZKOŠNÝ!

MAJ TAM SPECIÁLY!

TAMHLE JIM ZDRHNEM
DO KOLEKTORŮ!

JÁ V TÝ MASCE CHCÍPNU.

BEZ NÍ SE POBLEJEŠ
SI VYBER.

VÍME, KAM TA
CHODBA VEDE?

TIPUJU
NĚKAM DO
BOTIČE

TY VOLE, TIPUJEŠ?
TAKŽE ANI TOHLE
SI NEZJISTIL?!

Po obloze se rozlil inkoust a stekl do jednolitého antracitového moře. Při každém kroku nohama rozhrnovali mokrou travu a čerstvém listí.

Bez varování se zpoza stromů vynořili dva muži.

„Co to je?“ vykřikla se Klára s úzkostí v hlase a sáhla po zbrani ukryté pod svým skafandrem.

Jiří velel: „Střílejte!“

Oba procházející lidé na ně v úžasu mlčky zůstali civět v němém štronzu.

A pak se na kraji parku se objevil starší muž s psem na vodítku. Podíval se na tu scénu s hrůzou v očích a rychle se schoval za strom. Psík se hystericky rozeřval, jak tihle malí ratáfaci dovedou.

„Ty vole, my střílíme na cizí lidi!“ rozesmála se Klára.

„To nedám, podťte zmizet, než na nás zavolaj policajty!“ rozesmála se i Judita.

Světlo měsíce a hvězd kreslilo hezké světlo, které se lámalo ve větvích stromů a tvořilo cinematografické stíny, které by leckterý hollywoodský kameraman jen těžko vymýšlel. Trochu to kazily pouliční lampy, ale těch nebylo tolik.

Vůně trávy a listí se hádala s nekonečným smradem, který si při svém průchodu kanálama přinesli sebou.

A tak se rozběhli pryč, přičemž jim mokré boty čvachtaly a všichni za sebou zanechávaly ohavnou vlhkou stopu jako zlovolní kanálníci, až utekli mimo

dohled těch tří nešťastníků, na které před chvílí spustili střelbu .

Pak obsadili dvě lavičky, co stály proti sobě podél cesty a posedali na ně.

„Víme někdo, kde sme?“ zeptal se opatrně Fíla.

„V prdeli, ti to řeknu,“ byl s tím rychle hotový Martin.

Klára se rozhlédla: „Kousek od nás, tudy chodim.“

„To bysme se k tobě mohli jít umejt, co?“ napadlo Jiřího.

„A pak vožrat,“ viděla Judita logické pokračování.

„Kolik je hodin?“

„Ani se neptej.“

„Eště že nejsem sama, sdílená potupa je méně potupná.“ ulevila si Judita.

Tam kde se záhada architektonického plánování setkávala se zázrakem gravitace a příběhy se tu prolínaly a ztrácely v širokých ulicích, se hlouček přátel zastavil na rohu. Zlaté světlo pouličních lamp je obklopovalo jak divadelní reflektory, a nezhaslo jen proto, že nemělo čichové buňky.

Jakub se rozhlédl, vyběhl k ulici a začal zuřivě mávat. „Taxi! To je to!“ vykřikl.

Taxi přijelo, zastavilo, řidič stahнул okénko a překvapeně se podíval na Fílu. „Dobrý den, prosimvás, potřebuju hodit na Černák,“ pak se Fíla ještě otočil ke

Pomalu váhavým krokem se prodírala temným sklepením, jehož kontury a objekty se v mlhavém pološeru stávaly téměř nerozpoznatelnými. Pavučiny, které visely z kamenných oblouků, se jí lepily do vlasů i k tváři. Zanechávaly na vlasech a tváři stopy vlhkého, lepkavého doteku a zdržovaly jí v postupu.

Zdálo se jí, že všude kolem slyší podivnou sotva slyšitelnou symfonii zvuků - šelest, skřípání, zvuky, které se měnily v rytmu i intenzitě, ale neustále pulzovaly v tichu sklepení. Napjatá atmosféra se vznášela v prostoru a předznamenávala hrozící nebezpečí, i když žádné viditelné hrozby nebyly k spatření.

Překročila hromadu sutí a nepořádku, který se nahromadil v průběhu desítek let. Každý krok byl náročný, musela si dávat pozor, aby nesklouzla na mazlavém povrchu.

Opatrně pokračovala dál ke dveřím, které se nacházely na konci sklepení. Připadaly jí jako vstup do temných zákoutí duše, do míst, která skrývala řadu nevyslovených tajemství. Snažila se absorbovat co nejvíce informací z okolí, pokoušela se odhalit, co se nachází za dveřmi.

S bázlivým respektem se přiblížila a opatrně nahlédla dovnitř. Místnost vypadala jako krypta. Ponořená do téměř naprosté temnoty a jen slabé světlo pronikalo skrze praskliny a škvíry ve zdi, jakkoli to ve sklepení zní podivně.

Do plic se jí dral těžký vzduch nasáklý zatuchlou vlhkostí a hnilobou dávno zapomenutých dnů, která ji pronásledovala od chvíle, kdy sestoupila do sklepení.

Zvuky v pozadí, nejasné, stále neidentifikovatelné, jsou stále přítomné a nedávají tušit, co se může stát.

Pak zazněl zvuk, nesnesitelně děsivý, jako šeptání stínů v neproniknutelné temnotě.

Instinktivně se otočila, ale její oči se setkaly jen s tichou temnotou.

Uvědomila si svou samotu a nejistotu, uvěřila si, že v této temnotě musí spoléhat na své smysly. V tu chvíli se ocitla jen se svým dechem a mžourajícíma očima, které hledaly cestu v mrákotném šeru toho divného podzemí.

S každým vdechem, který si nechala proniknout do plic, a s každým výdechem, který z nich unikl, Klára cítila, že není sama v těchto zapomenutých hlubinách. Zvuky, které ji dráždily sluch, neměly jasný zdroj, jejich neuchopitelnost však jen zvyšovala její pocit, že ji někdo nebo něco sleduje.

Bylo to, jako by něco, co se skrývalo v tiché hlubině, pozorovalo každý její pohyb, očekávalo její další krok. Zvuky, jež se ozývaly, byly slabé, téměř neslyšné, ale jejich nepopíratelná přítomnost byla neoddiskutovatelná.

Bylo to, jako by něco cizího, něco, co nepatří do světa lidí, bylo s ní v místnosti, čekalo na svůj okamžik.

Hráči

Tomáš Houška

408 stran

Bonusové vydání ebooku 416 stran

978-80-86065-48-9 (tištěná)

978-80-86065-49-6 (ebook PDF)

978-80-86065-53-3 (ebook ePUB)

doporučená cena 399,-

www.cestycasem.cz

<https://larp-sword.com/hraci/>

